

גיל הפיל

מה קורה כשגיל הפיל
ושמשי החילקון,
הופכים אסרון ליתרון?

כתבה וסיפרה: איילת אסטרייכר
איורים: נסיה ושיר-הלל אסטרייכר

היה היה פעם פיל

פיל רגיל,

קראו לו גיל.

גיל הפיל היה מאוד מצונן,

מדי פעם היה מתעטש בקול גדול.

כל חיות היער פחדו ממנו מאוד.

אאאאאאאאאאפצ'י!

וגיל הפיל נשאר בודד ועצוב.

יום אחד הלך גיל הפיל לטיול לבדו

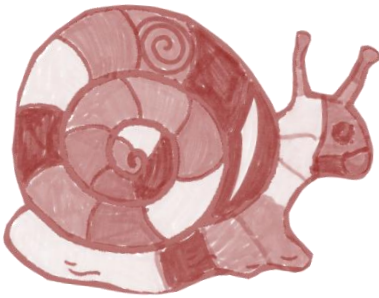
בכה והתעטש... התעטש ובכה

או... או...

אאאאאאאאאאאאאא!

כשפקח את עיניו

ראה לפתע מולו חלזון!

אאאאאאאאאאאאאא!

התעטש שוב גיל מרוב התרגשות...

למרבה הפלא, החלזון חיך אליו ולא ברח.

"שלום", אמר החלזון

"אני שמי החלזון"

גיל הפיל היה מופתע מאוד.

"שלום לך, גמגם גיל הפיל,

"אתה לא פחד ממני, לא נבהלת

מהאאאאאפצ'י שלי!"

"לא!" ענה הזלזון, "אני חרש"

"חרש? מה, אתה לא שומע כלום?"

"שום כלום" ענה שמשי הזלזון.

"אז איך אתה מדבר איתי?" התפלא גיל הפיל

"אני קורא שפתיים!"

"נהדר", שמח גיל הפיל,

"אז נהיה חברים!"

"בודאי!" אמר שמשי הזלזון

ומיד התחיל לטפס...

ולטפס...

ולטפס...

ולטפס...

עד שהגיע לקוזקוד ראשו של גיל הפיל,

התיישב בנחת, נרגע מהזרן הארוכה,

ואיכה בסבלנות...

למה הוא איכה?

למחנה הפצ'י!!!

כל פעם שגיל הפיל התעטש,
שמי החלזון היה תופס חזק בחדק ומתגלש...
ושוב היה עולה ומטפס בשמחה

לחדקו של גיל הפיל

ומחכה למחנה הפצ'י הבא.

לאט לאט, גם שאר החיות

פחדו מגיל הרבה פחות

וכולם חיכו בתור לעלות על החדק להתגלש

ורק חיכו כבר שגיל הפיל יתעטש!